

ŠTYRI ŽENY.
ŠTYRI PRIZNANIA.
JEDNA VRAŽDA.

(Ne)vinné
ženy

ikar

GINA LAMANNA

GINA LAMANNA

(Ne)vinné ženy

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Gina LaManna
PRETTY GUILTY WOMEN

Copyright © 2019 by Gina LaManna
Translation © 2020 by Martina Šturcelová
Cover and internal design © 2019 by Sourcebooks
Cover design by Elsie Lyons
Cover image © Mary Smyth/Getty Images
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7077-0

*Pre Alexa, môjho manžela
a najlepšieho priateľa.*

*A pre mamu, otca,
sestry Kristi a Megan.*

Prológ

Tíško, zlato moje, tíško...“ Detskou izbou sa ozývali „tiché kroky. Po hrubom plyšovom koberci kúpenom na privítanie novonarodeného bábätko opatrne cupitala žena. Cez napoly sklopené žalúzie presvitalo mesačné svetlo a vytváralo na podlahe žiarivé pruhy. Vyzerali ako väzenská cela, v ktorej žilo v zajatí dieťa. Jej dieťa.

„Mamička ti kúpi drozda.“ Žirafy so šťastnými úsmevmi stáli pritisknuté k stene a mlčky natáhovali krky k stropu, akoby dávali pozor. „Ak ten drozd nezaspieva...“

Žena stíchla a započúvala sa do tlmeného hluku v garáži. Zvuk akoby sa približoval a roztáhoval ako obrovské temné ústa pripravené prehltnúť dieťaťko.

S búšiacim srdcom čakala, kedy zavrzgajú vchodové dvere a jeho hrubé podrážky vystúpia na drevené schody. Ak to bol on, spozná ho podľa praskania piateho schodu a zaškrípania siedmeho.

Predpokladala však, že o praskaní vie. Piaty schod zrejme obíde, no siedmy nie.

To zaškrípanie jej zachráni život.

Ani piaty, ani siedmy schod však nevydal varovné signály, tak sa spokojne nahla nad postielku a usmiala sa na spiace dieťaťko. O pár minút budú slobodné. Samy a v bezpečí.

„Mamička ti kúpi diamantový prsteň.“

Privinula si malú na hrud', oprela maličký zadoček do ohybu lakťa, vychutnala si kontakt drobnej nežnej hlavičky. Z pokožky dieťatka ešte sálala sladkastá vôňa po kúpeli ako nejaký vyberaný parfum.

„Ak ten diamantový prsteň stmavne...“

„Otecko ti kúpi zrkadlo,“ dokončil hlboký chrapľavý hlas od dverí. Na prahu stál v pološere šarmantný, dobre vyzerajúci muž a hlavou sa opieral o drevenú zárubňu. Sledoval ju s ligotom v čiernych očiach.

Otočila sa k jeho pomalému, nebezpečnému úsmevu. Srdce sa jej odrazu rozbúšilo. Pochopila totiž, že vedel o škripaní siedmeho schodu.

„Ak sa to zrkadlo rozbije...“ Spievala ďalej priduseným hlasom, akoby sa nedialo nič neobvyklé. Ved' sem aj so svojím dieťatkom patrí. Nič a nikto ju o to nemôže pripraviť.

„Presne v tomto sa mylíš, zlatko.“ Nepekne sa zaškeril, ohmatal zbraň za pásom a pokrútil hlavou. „Ty už si na kúsky.“

1

Detektív Ramone: Uvedte, prosím, do záznamu svoje meno.

Lulu Francová: Volám sa Lulu Francová a mám šesťdesiatosem rokov. V priezvisku mám C. Prosím, zapíšte to správne. Opravovanie chýb v právnych dokumentoch je hotová nočná mora.

Detektív Ramone: Tento rozhovor nahrávame, pani Francová. Vaše meno prepíšeme správne. Uvedte, prosím, dátum, kedy ste prišli do zariadenia Serenity Spa & Resort, aj dôvod vášho pobytu.

Lulu Francová: Prišla som šestnásteho augusta spolu s manželom Pierceom Banksom. Rezervovali sme si na týždeň apartmán, keďže nás pozvali na svadbu páru DeBleuová a Banks. Som ženíchova teta z manželovej strany. Moju neprítomnosť by si synovec zrejme nevšimol, no určite by zaregistroval, keby som mu nenechala tučný šek ako svadobný dar.

Detektív Ramone: Predpokladám, že viete, prečo ste tu. Dnes v noci sa našlo telo, pani Francová.

Lulu Francová: Áno, to mŕtve.

Detektív Ramone: Presne tak som to myslel.

Lulu Francová: Výborne, lebo presne v tom stave som ho naposledy videla aj ja.

Detektív Ramone: Priznávate sa k vražde, pani Francová? Pripomínam, že tento rozhovor nahrávame a čokoľvek poviete, môže byť na súde použité proti vám.

Lulu Francová: Mám to zopakovať? Poslednýkrát uvádzam do záznamu, že ja, Lulu Francová, som toho muža zabila. Pri zapisovaní nezabúdajte, že sa píšem s C, nie s K, inak sa vytočím.

.....

Lulu Francová zúrila. Mala oddychovať v salóne, kde by jej Delilah práve natáčala vlasy a doladžovala manikúru. Ibaže nie. Namiesto toho trčala doma a pobehovala po drevenej podlahe. Nakukla do chladničky, sklonila sa pod stôl. Kľby jej vŕzgali pri každom pohybe. Usilovala sa síce ignorovať známky starnutia, no aj tak sa jej nápadne pripomínali. Stále unikajúca (a pekne tučná) peňaženka jej milovaného manžela sa však akoby prepadla pod zem. Jednoducho sa nemieniila zjaviť.

Lulu sa narovnala, oprášila si nový kašmírový sveter a frustrovane vzdychla. Na svetri mala pravú kožušinu

z medviedika čistotného. Jej manžela stála majetok. Na tom však nezáležalo, lebo Pierce Banks bol slušne prachatý a veľmi rád uspokojoval manželkinu vášeň pre módu. Lulu sa však tiež musela snažiť. Manželstvo s Pierceom Banksom bolo v spoločenských kruhoch v Južnej Karolíne zamestnanie na plný úväzok.

„Upokoj sa, zlato, niekde sa objaví,“ zvolal Pierce, keď Lulu prehrmela okolo. „Nemala by si meškať na dohodnutý termín.“

„Zabudol si, že na let potrebuješ doklad totožnosti?“ pripomenula mu. „Zavolaj, prosím, Marshi, nech sem príde. Možno tvoju peňaženku videla včera pri upratovaní.“

„Nebudem jej volať, keď má voľný deň. Nájde sa. Ako vždy.“

Lulu prestala hľadať v kuchyni. Jej manžel stál opretý o pult v luxusnom čiernom župane a s ligotom v očiach ju sledoval. Čakal totiž na kávu z kávovaru. Lulu mu opätovala flirtujúci pohľad a pri pohľade naňho v momente zabudla na zlosť. Bol zo všetkých stránok dokonalý.

„Čo ten pohľad?“ podpichla ho a koketne naklonila hlavu. „Som nahnevaná, Pierce Banks. Nemysli si, že ma rozptýliš svojimi nádhernými modrými očami.“

„Pochybujem, že by som donútil jedinečnú Lulu Francovú, aby spravila niečo, čo nechce.“ Zaškeril sa. „Inak by si sa volala Lulu Banksová.“

„Poznal si moje podmienky, keď sme sa brali.“ Lulu pridala do tónu bezstarostný nádych. „Máš šťastie, že si taký šarmantný a už som zabudla, prečo som sa na teba dnes ráno našťvala.“

Pierce k nej podišiel a letmo ju pobožkal na líce. „Som najšťastnejší muž na svete.“

Lulu sa nadýchla čerstvej vône jeho osprchovanej pokožky. Arómy drahých gélov aj šampónov dobre poznala a zakaždým ju upokojili. Bola si istá, že svojho manžela nikdy neprestane vášnivo milovať.

„Pierce,“ zaprotetovala mu do hrude. „Prídem neskoro!“

Pierce jej dovolil trochu cúvnuť, no nepúšťal ju zo zovretia. Prenikavý pohľad, ktorým ju skúmal, ju zohrial pri srdci, no zároveň znepokojil. V očiach mal lásku, no súčasne viac zvedavosti a túžby. Nezažila to už dávno.

„Je všetko v poriadku?“ spýtala sa. „Deje sa niečo?“

„Nič.“ Zatváril sa vyplašene. „Vôbec nič. Iba si vychutnávam túto chvíľku.“

„Fajn. Ak si nabudúce budeš znovu niečo vychutnávať, vezmi si k tomu aj peňaženku, dobre? Naozaj ju treba nájsť.“ Povzbudivo sa naňho usmiala. V pozadí sa prebral k životu kávovar a do nosa jej udrela vôňa čerstvo zomletých zŕn. Zhlboka ju vdýchla. „Musím sa vychystať. Naleješ mi trochu do cestovného hrnčeka?“

Ďobla manžela do líca a na chvíľku sa ešte zamyslela nad čudným Pierceovým výrazom. Bol to milý a milujúci muž, niekedy až priveľmi štedrý, no nebyval veľmi nežný. Teda už nie. Z jeho pohľadu mierne znervóznela. V poslednom období to nebolo totiž prvý raz, čo sa správal trochu zvláštne.

Počkala na chodbe, kým nezačula jeho kroky. Naliala kávu sebe aj jej, sadol si na obľúbenú stoličku a pokračoval v typickej rannej rutine s novinami v rukách.

Lulu to využila a pomaly prešla po chodbe. Zastala pred Pierceovou pracovňou, jediným miestom, kde peňaženku nehľadala. Za bežných okolností sa tejto miest-

nosti aj zásuvke v nej vyhýbala. Nevedela však zabudnúť na jeho oči. Niečo sa jej nezdalo.

Manžel jej síce pripadal dokonalý, no bola presvedčená, že jej niečo uniká. Nikto nie je dokonalý. Ani ona. Dokazovali to jej štyri (nevydarené) manželstvá. Paradoxne dúfala, že toto bude posledné. Pôvodne sa pohrávala s myšlienkou, že po svadbe si vezme jeho priezvisko. Najmä po jeho úpenlivých prosbách a vysvetľovaní, čo by to preňho znamenalo, keby sa volali rovnako. Lulu to však nestačilo.

Nakoniec sa rozhodla hlavou, nie srdcom. Nechala si dievčenské meno – Lulu Francová (s C, nie s K), pretože to pre ňu aj po takmer siedmich dekádach života symbolizovalo nezávislosť a vlastnú identitu. Štyria muži, päť manželstiev, a napriek tomu si udržala nádych slobody. Žiadostivo ju zvierala v prstoch, hoci tým Piercea sklámala. Povedal, že to chápe, no Lulu nebola presvedčená, či sa to vôbec dá.

Koniec koncov Pierce nebol predtým ženatý. Tvrdil, že nemá tajomstvá. Život mu nekomplikovali exmanželky ani zložité vzťahy. Lulu aspoň o nijakých nepočula. Z nejakého dôvodu sa však obávala, že by sa veľa vecí zmenilo, keby otvorila tú prekliatu zásuvku.

Vklzla do manželovej pracovne. Zo skúsenosti si bola istá, že má aspoň desať minút, kým Pierce vypije kávu, preletí noviny, naleje si druhú šálku a vyberie sa do pracovne skontrolovať e-mail.

Nechcela sliediť, no bola naozaj zvedavá. Prstami zovrela držadlo na zásuvke a jemne potiahla. Ani sa nepohla. Rátala s tým. Vedela aj to, že keby ju tu Pierce našiel s rukou na zásuvke, len tak ľahko by ho neoklamala argumentom o hľadaní peňaženky. Zásuvka bola

zamknutá viac ako rok. *Majú všetky páry tajné zásuvky?* uvažovala a previnilo sa obzrela. Započúvala sa. Srdce jej búšilo tak divoko, že si radšej skontrolovala ľavú ruku, či na nej nezbadá známky srdcového infarktu. Ruka bola našťastie v poriadku a tep sa jej šialene zrýchlil iba preto, lebo jej manžel mal tajomstvo, a ona ho zúfalo túžila zistiť.

2

Detektív Ramone: Uvedte, prosím, do záznamu svoje meno.

Ginger Adlerová: Ginger Hollyová Adlerová.

Detektív Ramone: Prečo ste prišli do hotela Serenity Spa & Resort?

Ginger Adlerová: Ideme na svadbu kamarátky zo školy. Zdalo sa mi, že je to jasné. Nie ste náhodou detektív? Všade sú náznaky toho, čo sa tu chystá. Nevideli ste nástenku vo vstupnej hale?

Detektív Ramone: Nie, nevidel.

Ginger Adlerová: Je tam zoznam aktivít na celý týždeň. Za mojich čias boli svadby jednodňovou záležitosťou. A tie peniaze, ktoré do toho investujú! Srdce z kvetov s iniciálkami ich mien pred hotelom je veľké ako Tádž Mahál. V izbe ma dokonca čakal uvítací darčkový kôš s kvalitným vínom. Nie nejakým lacným. Normálnym s etiketou. Skutočným vínom vyro-

beným špeciálne pre nich. Nie je to podľa vás trochu priveľa?

Detektív Ramone: Dohodnime sa, že pýtať sa budem ja, dobre? Kedy ste prišli do hotela, pani Adlerová?

Ginger Adlerová: Mali sme prísť šestnásteho augusta o tretej popoludní, no dorazili sme o ôsmej večer.

Detektív Ramone: O ôsmej večer šestnásteho augusta? Aký bol dôvod vášho neskoršieho príchodu?

Ginger Adlerová: Zmeškaný let. Takmer som za to manžela zabila.

Detektív Ramone: Zrejme ste leteli ďalším spojom.

Ginger Adlerová: Áno, našťastie. Môj manžel to zatiaľ prežil.

Detektív Ramone: Pani Adlerová, asi viete, prečo sme si vás dnes večer zavolali.

Ginger Adlerová: Samozrejme. Prejdime priamo k veci a ušetríme si čas. Ja mám na svedomí smrť toho chlapa. Toto ste potrebovali počuť?

.....

„**E**lsie, dones si topánky!“ Ginger si prešla prstami po tmavších blond vlasoch s nepatrným sivým odrastom. (Pôvodne si ich chcela dať nafarbiť ešte pred svadbou, no nebol čas.) „Poppy, zbalila si si plavky? Mala

si priniesť oboje, zlatko. Tom! Tom! Odlož dinosaura a choď na nočník. Máme pred sebou dlhý let a cestou na letisko nezastavíme.“

„Mami,“ zastonal Tom. „Mám sedem. Chodím na záchod.“

„Nočník, nočník,“ zaštebotala Poppy sladko. „Tom chodí na nočník.“

„Sklapni,“ zavrčal Tom. „Nechodím.“

„Mami!“ Poppin lúbezný hlas sa zmenil na zlomyseľný vreskot. „Tom použil škaredé slovo.“

„Deti, stačilo!“ skríkla Ginger. „Kto nebude o desať minút v aute, ostáva doma. Hýbte sa.“

Deti súdržne zahundrali a zastonali. Spolupracovali zrejme iba vtedy, keď sa spojili proti matke. Všetky tri ju rázne skritizovali, keď sa pred šiestimi mesiacmi rozhodla brať v hoteli na recepcii dvojité služby. Iba tak si totiž mohli Adlerovci dovoliť hriechne drahé letenky na druhý koniec krajiny pre päťčlennú rodinu.

Za koho ju vlastne Whitney DeBleuová považovala? Jej potreba vydávať sa v nejakom exkluzívnom rezorte na kalifornskom pobreží bola absurdná. Ešte absurdnejší bol fakt, že oslavy mali trvať celý týždeň! Kam zmizli milé dojemné svadby v stodolách s bufetovým jedlom bez chuti a neviazanou tanečnou zábavou? U Ginger a Franka to splnilo účel. Boli spolu šesťnásť rokov a mali tri rozkošné (hoci nie veľmi spolupracujúce) deti.

Ginger by sa pozvánky na svadbu v skutočnosti najradšej vzdala. S Frankom si to naozaj nemohli dovoliť, no svadba sa nezopakuje a Ginger s Whitney sa priatelili už od vysokej školy. Najbližší vzťah mala vtedy Ginger síce s Emily, no ich priateľstvo postupne zvädlo a z Emily sa stala mrcha.

„Ak tvoj zadok neuvidím do dvoch sekúnd na záchode, Tom, posadím ťa tam sama,“ upozornila Ginger syna. „Kde si, Frank? Mohol by si nájsť Poppinu topánku? Tú ružovú. Potrebuje ju na obrad. Elsie, do ruksaka si si napchala celú knižnicu. Potrebuješ na týždeň deväťdesiatštyri kníh? Navyše sú všetky otrhané a zničené. Nemohla by si si zobrať nejakú, čo vyzerá normálne, aby nás hostia pri bazéne považovali za normálnu rodinu?“

Ginger pomaly zdvihla ošúchanú knihu s papierovým obalom a so somárskymi ušami, ktorú jej dcéra pravdepodobne priniesla z bezplatnej knižnice. Elsie mala slabosť pre náhodné kúsky. Radšej si vzala čudnú pozornosť podniku, než by si kúpila vlastnú knihu. To by ich rodinný rozpočet zvládal, na rozdiel od rodinnej dovolenky v luxusnom rezorte.

Elsie však mala takmer šesťnásť a vydržať s ňou v jednej miestnosti bolo dosť náročné. Hádky to ešte zhoršovali. Jej nový životný postoj sa totiž točil okolo škodlivých technológií, neschopnosti vysloviť súvislú vetu a náladovosti, ktorá vplývala na celú rodinu. Dokonca ani dovolenka v Kalifornii ju nerozveselila.

„Frank!“ Ginger sa zahľadela na podlahu, kde pri jej nohách stáli štyri veľké kufre, tri napoly zazipsované športové tašky a Poppin malý ruksak so zoologickou záhradou plyšových zvieratiek. „Čo keby si mi trochu pomohol?“

„Prepáč, zlato, nepočul som ťa.“ Frank Adler prihrmel s pojašeným úsmevom cez vchodové dvere ich predmestského domčeka, v ktorom mali tri spálne. Trochu malého pre päťčlennú rodinu. „Polieval som paradajky.“

„Po-polieval si...“ Ginger od šoku otvorila ústa. „Polieval si paradajky?“

„Presne tak. Leslie príde poliať až v stredu a čaká nás vlna horúčav. Nechcem, aby naše bábätká umreli. Poriadna nádielka vody by im mala na pár dní vystačiť.“ Frank si uhladil strapaté vlasy. Zbytočne. „Och, zabudol som na citrónovník v črepníku. A vyvýšený záhon. O chvíľu sa vrátim, zlato.“

„Nie, nevrátiš.“ Ginger cítila, ako jej zdrsnel hlas. „Čo tvoje skutočné deti, Frank? Paradajky nie sú živé tvory.“

„No... vlastne...“

„Zabudni na prekliate paradajky.“ Vtom jej zazvonil mobil. „Toto musím zdvihnúť. Mohol by si mi pomôcť nachystať deti na výlet, na ktorý si tak veľmi chcel ísť?“

Ginger až stuhla, keď si uvedomila, ako znie. Toto sa na ňu nepodobalo. Bola predsa zábavná, trpezlivá, veselá. Nezvykla rýpať, a čo je najdôležitejšie, milovala Franka. Milovala jeho smiešne koníčky aj zábavky. Po uši sa doňho zamilovala predovšetkým pre jeho radosť zo života.

Potom však prišiel skutočný život, deti, financie, poistky, stratené ružové topánky. A v kontexte neporiadku na predmestí, hlavných a vedľajších zamestnaní či monotónnosti každodennej existencie bolo niekedy ťažké sústrediť sa iba na lásku.

„Prepáč,“ zamrmľal Frank. „Ja... čo mám spraviť?“

„Zabudni na to,“ vyhlásila Ginger a vytiahla mobil spomedzi záplavy ostatných vecí, ktoré držala v rukách. „Polej si záhradku a o desať minút buď v aute. Ja sa postarám o deti, dom, kufre, jedlo, papiere, peniaze.“

„Naozaj?“ Frankovi sa víťazne rozžiarila tvár ako malému chlapcovi. „Si poklad, zlato. Deti, počúvajte mamičku. Ideme na dovolenku!“

„Prosím?“ prihlásila sa Ginger do slúchadla. Na displej sa takmer nepozrela. Iba si pritisla mobil k uchu a žonglovala s ponožkami, kuframi a Elsinými knihami, ktoré sa rozsypali na podlahu. Vyzerali tam smutne, priam mŕtvo. „Prepáčte, zle vás počujem. Kto je tam?“

„To som ja, Whitney. Je všetko v poriadku? Mám pocit, akoby si bola kdesi na vojnovom poli, drahá.“

„To je domov Adlerovcov,“ odvetila Ginger. „Ako to ide s prípravou svadby? Stalo sa niečo? Ak Arthur zdupkal, prisahám, že ho nakopem do...“

„Nie, nie, nič také,“ prerušila ju priateľka. „Arthur je úžasný. Práve som vošla do wellness centra na manikúru a napadlo mi, že ti zavolám, kým mám ešte chvíľu pre seba. Odteraz až do obradu mám program na prasknutie.“

Samozrejme, že Arthur je dokonalý. Whitney si zaslúžila všetko dokonalé. Tak prečo bolo tak čertovsky frustrujúce predstaviť si, ako je šialene zalúbená, ako bezstarostne šteboce do telefónu a pritom si užíva masáž chrbta, úpravu nechťov a depilovanie intímnych častí? Akoby bola jej blažená naivita nejakým hriechom.

Len počkaj... pomyslela si Ginger. *Príde tretie dieťa, nízky rozpočet, bezsenné noci.* Potom jej Ginger zavolá a lúbezne sa jej spýta na šťastné manželstvo, nádherné deti. Predstavovala si ju s vačkami pod očami, odrastenými vlasmi a s dieťaťom na prsiach, kým bude Arthur polievať prekliate paradajky.

„Teším sa, že sa čoskoro uvidíme,“ povedala Ginger namiesto toho. „Práve odchádzame z domu.“

„Výborne,“ odvetila Whitney. „Vlastne preto ti volám.“

„Počúvam.“ Ginger zaškrípala zubami, lebo spoza zábradlia na poschodí preletela topánka a takmer ju trafila do oka. „Čo ťa trápi?“

„No, vieš...“ Whitney sa nikdy necítila dobre v konfliktných situáciách. Všetko na nej, počnúc anjelsky blond vlasmi až po vzácne bledú pokožku, sa akoby pri prvom náznaku hádky scvrklo. „Napadlo mi, že ju zavolám. Ja... myslela som si, že bude na cestách, a odrazu nie je. Asi by si mala vedieť, že príde.“

„To je super,“ zapišťala Ginger takmer falzetom. „Vďaka za zavolanie, ale zvládneme to. Sme dospelé. Teraz sa sústreď na to, aby si sa vydala a vyzerala nádherne. Nesmieme zmeškať lietadlo, takže len pokračuj v rozmaznávaní. Čoskoro sa uvidíme.“

S povzdychom sa zvalila na gauč. Telefón jej ostal v ochabnutej ruke a nemo zízala na zablatenú topánku na bielej podlahe. Nemala prijať to pozvanie. Bude čeliť Emily s milovníkom paradajok Frankom po boku a tromi deťmi, ktoré možno skončia v nápravnom zariadení pre mladistvých.